

K·MEO

L'ESCALA DE DÉU

Acord general per acabar l'escalinata de la Sagrada Família

Ni digué Déu: Toni, quan la tindreu feta?, que tinc als meus pares tots preocupats per si al final no la poden veure acabada.

I en Gaudí, que estava a missa respongué: Senyor, a mi que m'expliqueu? Jo vaig fer el que podia, són les autoritats les que no avancen i a sobre s'hi han ficat els veïns...

Tres parenostres, replicà dur Déu.

Sóc el Toni (abans Antoni però Déu no està per idiomes) i acabo de resar els tres parenostres. Una penitència del tot immerescuda. Començo a pensar que vaig tenir una mala idea amb la Sagrada Família. Tant bé com m'anava fer cases rares per la burgesia catalana. Els posaves un pomer al dormitori i ho acceptaven, en canvi aquí... Temple expiatori, temple expiatori, aquí

l'únic que expia sóc jo.

Toni que ho escolto tot (la veu de Déu).

Que sí, que sí, però... A veure, teniu raó, fer una església tampoc és crear el món. El que passa és que em vaig equivocar de lloc. Havia d'anar a París. Mireu, Déu, ja us ho he explicat mil vegades. Catalunya és lenta. Primer s'ho pensa, després planifica i al final la caga. Què voleu que hi faci si van fer cases on havia d'anar-hi una escala?

Que indemnitzin als veïns i llestos.

Ja ho dieu vos, però això són peles i la burgesia no està per rascar-se la butxaca. Mireu que n'han guanyat de diners amb l'obra, que si visites, que si mecenatges,

que sí herències... però aquí no foten una pedra si no han fet abans una recol·lecta. I treure als veïns costa una pasta. No podria el Vaticà...

El Vaticà no es toca!

Si polítics, funcionaris i veïns es possessin d'acord... perquè ara han dit que sí, que accepten fer l'escala però d'aquí a quatre dies canvien al president dels veïns...

(Somriure diví) Potser sí que haves de continuar amb les cases rares.

GARSA PROSTÀTICA

L'EFECTE PAPALLONA

Mossèn conduint torrat carda una hòstia a un altre cotxe i fuig

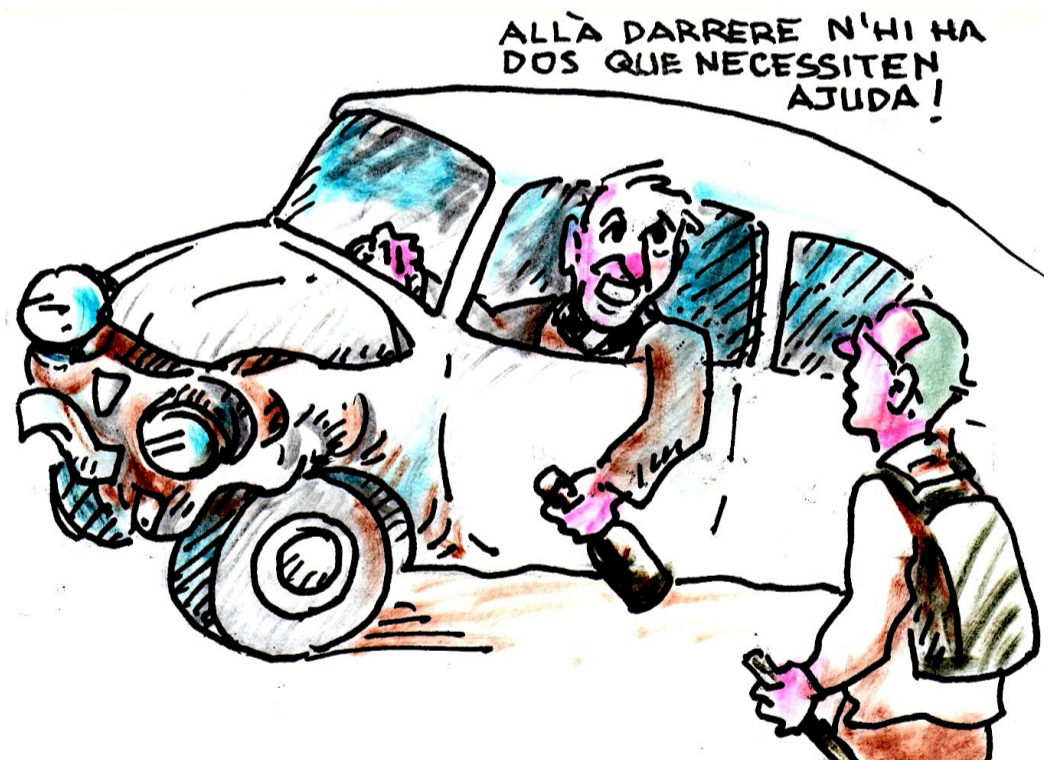
I tota la culpa és de la falta de vocacions. Aquí teniu l'explicació. A l'Espanya de Franco hi havia set capellans per cada deu habitants, ara ha baixat la natalitat i hi ha menys capellans (interpretació lliure). Tampoc Déu és el que era i entre una cosa i una altra falten capellans. I aquí l'efecte papallona. De no res a un merder. De la falta de capellans als accidents de carretera. Tot es relaciona per culpa de la papallona.

La culpa en tot cas, no és del Mossèn de Camprodon. Si hi hagués un capellà per parròquia això no passaria. El Mossèn de Camprodon, els diumenges al matí ha d'aixecar-se a les sis, fer la neteja personal, preparar la maleteta amb el material sant, posar gasolina a l'utilitari de segona mà que li va vendre el bisbat i començar ruta. Gel a l'hivern, calor a l'estiu i sempre una corba darrera l'altra. Fins a les dues dirà missa a set pobles la qual cosa vol dir set evangelis, set sermons, set consagracions, set hòsties i set tragos de vi i no tots de la mateixa marca. Sumeu a tot això la

confessió de les tres velles de cada poble una estona abans de començar l'ofici i la visita obligada al malalt de torn que després d'una vida de disbauxa veu venir el final i es fa creient convers. I tot això, en dejú perquè si entre missa i missa el Mossèn es menja un entrepà, ja no pot tornar a combregar. Després d'això, no és normal que es foti una hòstia?

Jornada acabada, vas de baixada, sense voler penses en els canelons de diumenge i amb el vinet que t'esperen. De postres les famoses galetes del poble i després la becaina. Un giravolt i la patacada. Normal.

Posats a ser puritans potser quelcom podria pensar que el Mossèn podia

haver-se aturat per observar el resultat del xoc i –si fos el cas– donar l'extrema unció a les possibles víctimes del cotxe que va esbotzar, però si repassem la carregosa jornada del Mossèn tampoc podem exigir massa. Si la beixamel es refreda queda feta una merda.

Cal dir que el Mossèn està desolat i tot just al sortir de Comissaria ha demanat ajuda. L'Expert del Bisbat l'ha posat en contacte amb un sommelier de manera que al beneir el vi (el pa no cal) es limiti a ensumar i fer un tast que discretament pot tornar després al calze. El Mossèn ja ha iniciat les classes. Amén.